

Týden devátý - poušť, Hiker Town, akvadukt a Tehachapi část první

„Od konce dubna 2019 se stane na pár měsíců naším domovem západní pobřeží Spojených států. Pacifická hřebenovka. Pokusíme se ji projít z jihu na sever, tedy z Mexika až do Kanady.“ - sledujte příběh Dany Mackové.

Jako každý návrat na trail byl i tento prvních pár hodin těžký. Neskutečné vedro a několik mil po silnici nám daly zabrat. Za tři dni, pokud sebou hne, dojdeme do Hiker Townu, další zastávky přímo na trailu. Očividně zde fungují dva byznysy, a ne zrovna na přátelské úrovni, tak si budeme muset vybrat. Nemám ráda zápas o zákazníky stůj co stůj, a tak si vybíráme ten dál od trailu. Volám na číslo v Guthooku, což je aplikace na telefon s mapami a GPS, a máme domluvený odvoz do We vill café, kde se na zahradě dá postavit stan, a dokonce tam jsou sprchy.

Guthook je vůbec kapitola sama pro sebe. Vymazlená aplikace se zdroji vody a potenciálními místy, kde jde postavit stan, a s více či méně užitečnými komentáři ostatních hikerů. Na jednu stranu velmi užitečná věc, protože člověk nemusí být závislý jen na papírových mapách a kompasu, na druhou stranu trochu odnímá krásu okamžiku. Člověk se může podívat na výškový profil, který ho čeká, kdy půjde z kopce a jak dlouhé je příští stoupání atd. Myslím, že ideální přístup je jako ke každé technické vymoženosti - využít její potenciál, ale zbytečně do ní nekoukat. Dost často jsou tu k vidění lidé chodící po lese a hledící do telefonu, protože aplikace funguje i offline.

We vill café je klasická americká zastávka u silnice s rozšířeným obchodem a sortimentem uzpůsobeným pro hikery. Zboží je samozřejmě trochu dražší, ale ne přes míru, což mi přijde fér. Ráda podpořím místní obchod, který mi pomůže tím, že nemusím tahat jídlo na osm dní, zvlášť když moc takových možností už mít nebudeme. Vzhledem k množství lidí, kteří přijdou odpoledne, se rozhodneme, že obávanou část akvaduktu, což je skoro dvacetimílový úsek bez vody a již většina lidí z důvodu velkého horka chodí přes noc, půjdeme ráno, abychom se vyhnuli této velké skupině. Je to po rovině, tak jak hrozné to může být?

Nemáme se jak dostat na trail, a tak čekáme do sedmé ranní, a než se naložíme a dojedeme na trail, je tři čtvrtě na osm. Horko začíná. Nejlepší obrana je moc o tom nepřemýšlet a prostě jít. Chtěla jsem akvadukt vidět, a tak už jen z toho důvodu jsem ráda, že jdeme přes den a nějaké horko nás přece nerozhodí. První část je pouze jako kanál s vodou a další už ona slavná černá roura, která přejde v kanál po asfaltu. I s přestávkami na focení a svačinu jsme v jednu hodinu u zdroje vody a

shodneme se, že to ani nebolelo. Chvíli si odpočineme, doplníme vodu a zbylých osm mil k další vodě už vcelku v pohodě dorazíme.

Do Tehachapi a další zastávky to máme další čtyři nebo pět dní, podle toho, z jakého místa budeme z trailu scházet. Chtěli jsme ze vzdálenějšího místa, abychom se vyhnuli šestadvacetimílovému úseku bez vody, ale proti nám stojí Jirkovo bolavé koleno, které se z ničeho nic začalo ozývat, a také údajný těžký stop z odlehlého místa u dálnice. Vítězí tedy kratší varianta a využíváme nabídky dalšího Čecha, který už je v Tehachapi u jedné rodiny a my můžeme dorazit také. U trail angela jsme ještě nebydleli, a tak s díky přijímáme.

Rachel nás vyzvedne na smluveném místě a veze nás do města. Jako první přichází na řadu jak jinak jídlo a nákupy na další etapu, což je vždy ta nejmíň příjemná akce. Všude jsou lidi a člověk nikdy neví, kolik si toho má koupit. Navíc je vedro a my úplně splavení a špinaví, na což si asi nikdy nezvyknou. Vyřídíme vše potřebné a Rachel nás opět vyzvedne a spolu s dalšími dvěma kluky z Čech veze k sobě domů. Pět Čechů dohromady. Máme si o čem povídat, a tak večer rychle uteče. Navíc jsou zde i tři psi, a tak mám o zábavu postaráno.

Druhý den ráno dostaneme nabídku, která se neodmítá. Super vegan, což je přezdívka pána, který šel PCT loni a letos pomáhá ostatním hikerům tím, že je vozí, kam zrovna potřebují, a momentálně nějaký čas pobývá také u Rachel, nám nabídne, že onen horký osmimílový úsek bez vody mezi oběma sestupy do města si můžeme projít bez batohu, které si necháme ve městě. Vyhneme se tam dlouhé etapě s nutností nést každý sedm litrů vody navíc spolu s těžkým batohem plným jídla. Bereme všemi deseti a dnes místo odpočinku, který stejně nemám ráda, jdeme na lehoučký špacír bez batohu. Bez batohu mám pocit, že létám a za dvě hodiny a kousek to máme za sebou. Rachel nás na smluveném místě opět nabírá a veze zpátky do města.

Jdeme na oběd do thajské restaurace a já po dvou měsících mám rýži a zeleninu, a nic není smažené. Neuvěřitelnou dobrotu zakončíme v kavárně, kde mají normální kávu, a ne překapávanou černou vodu. Fantazie, ale stejně se těším zpátky na trail. Kluci pokračují už dnes, ale my dáme Jirkovu bolavému kolenu ještě jeden den oraz. To ještě netušíme, co všechno na nás ve městě může čekat. O tom zase příště.

- Dana Macková
- Instagram: @seafox_yoga
- foto: Dana Macková

